

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessionale, || In Qvo || Vniversa || Materia De ||
Confessione Pec-||catorvm Apvd Catholicos || vsitata per
Quæstiones explicatur**

Eisengrein, Martin

Ingolstadii, 1577

VD16 E 795

III. V. debeat Confessio sic esse integra, vt poenitens omnia peccata,
etiam occultissima cordis, confiteatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30362

Caput III. De Qualitate

quod fit integra; aliàs ficta esset, quæ idè conditio postulat, vt fit fidelis, & vera. Et similiter, quod fit nuda, cum circumstantiis necessariis. Et rursus parere parata; Nam cum fit actus iudicialis, debet poenitēs, sicut reus, parere iudici, clauē non errante.

Alia verò est conditio, quæ licet non sit vsque ad eò necessaria, quin absque illa Confessio esset valida; tamen est humano modo necessaria, vt sine qua Sacramentum Poenitentiae, Confessionisque vsus retineri in Ecclesia non possēt, & hæc est, vt fit secreta; aliòquin à Confessione omnes abhorrent.

Sed & aliæ sunt in tertio gradu, quæ duplicem habent sensum; & in vno sensu sunt necessariae; in altero verò non item.

Quin verò, quædam sunt duntaxat de cōfilio, ac nullo modo ad Confessionis essentiam pertinent, vt accelerata & frequens.

Questio *Debētne Confessio sic esse integra, vt*
III. *poenitens omnia peccata, etiā occultissima cordis, confiteatur?*

Respsio. **O**MNIS Christianus tenetur omnia sua peccata mortalia, siue secreta ea sint, siue manifesta, post Baptismum cōmissa, quorum memoriam habet, suo Sacerdoti integrè confiteri.

Ac **PRIMO** quidem probatur ex illo
Ioan. 20. *Ioannis: Quorum remisistis peccata, remittun-*

mittuntur eis; & quorum retinueritis, retenta sunt, Quorum verborum hic est sensus: Peccata, quæ vos remisistis, & ego remittam; quæ verò vos non remisistis, nec ego remittam. Iam de Christo satis superq; constat, quòd vel nullum, vel omnia simul mortifera remittat: eò, quòd scelerum condonatio fiat per gratiæ Diuinæ infusionē, & amicitia cum D E O, redintegrationē, quibus cum nequit consistere peccatum. Atque illud est, quod inquit S. Augustinus: Impium est à D E O sperare dimidiatam veniam.

Cum igitur iudicium Sacerdotis per omnia debeat conformari sententiæ Diuinæ; necessarium est, vt omnium criminum habeat cognitionē Confessarius; si pœnitens omnium vult consequi condonationem: Alioqui, si Sacerdos ab iis duntaxat absoluat, quæ per Cōfessionem excepit, & ea retineat, quæ pœnitens reticuit: hinc cōficitur, & DEVM duntaxat dimidiatā largiri veniam, nec non gratiam amicitiamque Diuinam cū peccato & D E I inimicitia, in eodem homine consistere, quorum vtroq; nihil potest absurdius excogitari. Ac si diligenter aduertamus, intelligemus, Christum hoc loci non obscure id insinuasse, dum inquit: Quorum remisistis &c. Et quorum retinueritis &c. Et nō hoc modo; Quæ remisistis &c. & quæ retinueritis &c. scilicet indicauit, se nō quædā remittere; alia verò retinere, sed vel omnia simul, vel nulla.

Caput III. De Qualitate

Matth, 16. SECUNDO, apud Matthæum promittitur Apostolis ligandi, soluendiq; potestas; sed humanæ facultatis non est discernere inter peccatores, qui ligandi, aut soluendi sint, nisi cognita causa; Causa autem alia non est, quam peccatum: Igitur omnia sunt in Confessionem proferenda; propterea, quod omnia sint soluenda, vel liganda.

Iacob. 5. POSTREMO, hanc Confessionis integritatem clarè satis comprobari posse existimo, tum ex illo Iacobi: Confitemini alterutrum peccata vestra; tum etiã ex illo Acto-

Acto. 9. rum: Confitentes actus suos. Etenim, cum iuxta S. Scripturæ consuetudinem indefinitæ (quas vocant) propositiones in sensum vniuersalem accipi, & intelligi debeant, cuiusmodi sunt: Pasce oues meas, nimirum omnes:

Ioan, 21. Christus mortuus est pro peccatoribus, nemine videlicet excepto; planum euadit, etiam hæc Scripturæ testimonia citra exceptionem esse intelligenda, ac proinde cuncta in vniuersum peccata, quomodocunque patrata fuerint, per Confessionem proprio Sacerdoti esse reuelanda.

Suadent quoque hanc fidei veritatem, & doctrinam cõplures, ex ratione naturali, argumentationes depromptæ.

PRIMO quidem, probatur per similitudinem, quam habet peccatum, siue morbus animæ cū morbo corporali: Nam æger pluribus confectus morbis, si desideret ope medici

medici curari, debet omnē morbū ipsi pandere; eò, quòd sæpenumerò vnus morbus per alium aggrauetur, vt cognito morbo, & his, quæ ipsum aggrauant, medicus debitā adhibeat medicinam. Et confirmatur hoc idem, quia nonnunquam medicina huic medetur morbo, alteri verò incommodat; ac proinde necessarium est, si rectè atque ordine sanari velit, omnem morbum medico pandat. Quare, qui multis morbis animæ, id est, peccatis laborat, omnes eos medico aperire spiritali, id est, Sacerdoti, vicem DEI tenenti, vt debitè curetur, necessarium est: Nam haud secus vnum peccatum alterius accessione aggrauatur, atque vnus morbus alterius adiunctione.

DEINDE, confirmatur idem; quia peccator non solum indiget medicina, qua peccati morbus tollatur; sed etiam præseruatiua à lapsu, seu à peccato futuro, quale est cōsiliū Sacerdotis, seu præceptum de vitandis peccatorum occasionibus. Consulere autem commodè nō potest, nisi Sacerdos sciat integrè vitia, & peccata, & vitæ rationem ipsius poenitentis; cū consiliū ad vnus peccati deuitationem accommodatum, alteri peccato perpetrando aperire possit fenestram, occasionemq; præbere.

TERTIO, idem probatur ex eo, quòd signum, & res signata debeant inter se conformari & respondere. Confessio autē vo-

Caput III. De Qualitate

calis signum est contritionis mentalis; sed contritio debet esse integra, de omnibus mortalibus: Qui enim de vno conteritur, necesse est, de omnibus conteratur, vt vera ac salutaris sit contritio. Igitur & Confessio debet integrè de omnibus fieri, ne ficta sit, & inutilis.

QUARTO, id probatur ex fine virtutis Pœnitentiæ: Confessio siquidem Sacramentalis, in hoc differt à criminali & iudiciali, quòd Iudex in foro exteriori non spectat, nisi malefactorum vindictam & punitionem, & idè Confessionem nõ requirit, nisi illius criminis, de quo vult supplicium sumere; Confessionis verò Sacramentalis finis est, reconcilari DEO, & peccatorem corrigere; hoc autem fieri non potest, nisi pœnitens suum vitæ statum, qualis sit, Sacerdoti pandat. Id quod, nisi omnia peccata etiam intima cordis aperiat, perficere nequit.

QUINTO, id probatur ex vsu Ecclesiæ: Nullus enim Sacerdos audiret dimidiã peccatorum partem.

SEXTO, probatur inde, quòd Confessio dimidiata est contra vsitatam formam Absolutionis, qua dicitur: Ego absoluo te ab omnibus peccatis tuis. Si ab omnibus absoluitur, necesse est, vt etiam omnium Confessio præcedat.

Suntne